

Sygn. akt IV KKN 398/96

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 13 grudnia 2000 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN Ewa Gabele

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2000 r.

sprawy **1) S. O.**

2) B. P.

oskarżonych z art. 201 kk z 1969 r.

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Prokuratury Wojewódzkiej w R. na niekorzyść oskarżonych

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 8 sierpnia 1996 r. sygn. II AKz [...]

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Wojewódzkiego w T.

z dnia 29 maja 1996 r., sygn. II K [...]

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

U Z A S A D N I E N I E

Rozpoznając kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 536 kpk) stwierdzić trzeba, iż postawiony w niej zarzut rażącego naruszenia

art. 299 § 1 pkt 1 w zw. z art. 11 pkt 1 kpk z 1969 r. jest oczywiście bezzasadny. Brzmienie tych przepisów jest bowiem kateryczne i obliguje sąd do umorzenia postępowania w przypadku stwierdzenia jednej z ujemnych przesłanek procesowych. Zakwestionowanie takiego rozstrzygnięcia jest więc możliwe poprzez podważenie oceny sądu, iż „czyn nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego”. Próbę taką podjęto w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, lecz w sposób, który nie mógł podważyć prawomocnego orzeczenia sądu. Weryfikowanie ustaleń faktycznych jest bowiem w trybie kasacji niedopuszczalne, a może nastąpić jedynie wyjątkowo i tylko pośrednio tj. wtedy, gdy ustalenia te zostały dokonane z rażącym naruszeniem przepisów postępowania (np. z naruszeniem reguł określonych w art. 4 § 1 czy w art. 85 kpk z 1969 r.). W kasacji należy przy tym wskazać, które przepisy zostały naruszone i na czym konkretnie polegało uchybienie sądu (art. 526 § 1 kpk). Podważenie orzeczenia sądu o umorzeniu postępowania byłoby zatem możliwe poprzez wykazanie rażącej obrazę przepisów postępowania prowadzącej do wadliwych ustaleń faktycznych i bezpodstawnej oceny, iż czyn nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego. Takich zarzutów kasacja prokuratora nie zawiera, ograniczając się wyłącznie do postawienia zarzutu, który w świetle powyższych uwag, musiał być uznany za oczywiście bezzasadny. Zwalnia to z obowiązku ustosunkowania się do pozostałych wywodów przedstawionych w uzasadnieniu kasacji (art. 535 § 2 zd. III kpk) poza podkreśleniem, iż powołane w nim postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27.10.1994 r. sygn. III KRN 144/94 (OSNKW 1995 z. 1-2 poz. 3) nie podważa, lecz potwierdza zasadność stanowiska o konieczności umorzenia postępowania w trybie art. 299 § 1 pkt 1 w zw. z art. 11 kpk z 1969 r. (jeżeli, rzecz jasna, decyzja o umorzeniu znajduje oparcie w dowodach i nie jest dotknięta innymi błędami natury faktycznej lub prawnej); w związku zaś że zmianą stanu prawnego niezbędne jest jeszcze

podkreślenie, iż w odróżnieniu od rewizji nadzwyczajnej (którą rozpoznawał Sąd Najwyższy w powołanym wyżej orzeczeniu) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może stanowić podstawy kasacji (art. 523 kpk).

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność:
Kierownik Sekretariatu Wydziału
Izby Karnej S.N.